

2 października 1939. Obrona Helu

Załoga Helu pod dowództwem kmdra Włodzimierza Steyera była ostatnią placówką, która skapitulowała podczas obrony Wybrzeża w kampanii wrześniowej 1939 r. Hel był główną bazą polskiej floty wojennej podczas II wojny światowej. Już 1 września Hel stał się celem niemieckiej marynarki. Po zdobyciu Władysławowa i Swarzewa 8 września Hel po kilku dniach (12 września) został odizolowany przez wojska niemieckie od lądu. Od tej pory Rejon Umocnień Hel nie miał żadnych szans na wsparcie z zewnątrz, mimo że nadal podejmował walkę.

21 września do walki włączyły się dwa niemieckie pancerniki „Schliesen” i „Schleswigien-Holstein”, które zostały zmuszone do wycofania się z pola walki („Schleswig-Holstein” został poważnie uszkodzony). Po kapitulacji Warszawy 28 września dowództwo obrony Helu dostało wolność.

w podjęciu decyzji o poddaniu Helu. 1 października dowództwo obrony Helu po naradzie sztabu zdecydowało o wszczęciu rozmów z Niemcami w sprawie kapitulacji.

Oddziały polskie wstrzymały ogień ok. godz. 11, a niemieckie o godz. 16. 1 października 1939 r. w Grand Hotelu w Sopocie komandorzy Stefan Frankowski i Marian Majewski podpisali akt kapitulacji i złożyli go na ręce kontradmirała Huberta von Schmudta. 2 października Niemcy wkroczyli na Hel.